

בית ברמאללה אוטובוסים של אגד הובילו את האסירים למקומות מגוריהם ושיחררו אותם ברחוב. הם לבשו בגדים חדשים. שניתנו להם על ידי הצלב האדום.

לאה צמל עורכת הדין הירושלמית. באה בשעות אחר הצהריים לרמאללה. כדי לפגוש את לקוחותיה. ששוחזרו מבית הכלא. ולדאוג לאחד מהם. שאין לו בני משפחה בארץ.

בחופש. קיבל ביסוס כשהידיעה על השיחרור פורסמה רשמית. וביחד איתה פורסמו תגובות-מחאה נועזות של אנשי הימין הקיצוני. כבר עתה ברור — אחרי שהמתנחלים דרשו לפרסם את תמונותיהם ושמותיהם של המשוחררים — כי חייהם נתונים בסכנה. וכי הם יהוו יעד להתקפות פיסיות מצד אירגוני טרור יהודיים. לא ברור אם כוחות הביטחון נשתייכים חיים ויכולו למנוע מעשי נקמה בהם. די ברור, כי ברגע שתיירה לעברם הוריה הראשונה. היא תהווה אות-פתיחה לסדרת מעשי-טרור וזוועתים מצד אנשי אירגוני של אחמד ג'בריל. **ענת סרגוסטי**

ג'בריל היה, שכל אסיר שרצה בואת. יוכל להישאר בארץ. בסופו של המשא ומתן, התנאי לא הוחל על כמה אסירים, שישראל סירבה בכל תוקף להשאירם פה (כנייהם גם קונו אוקמוטו). מי שלא שוחרר בארץ. הוטס ללוב או לסוריה. אולי לכן בחרו כלי-כף הרבה מהם להישאר דווקא בארץ. למרות שכאן הם יהיו מוגבלים בתנועותיהם. למרות שכאן יהיו קרוב לוודאי. תחת מעקב מתמיד. למרות ששמותיהם ידועים לכוחות הביטחון — הם ידעו שאם ייצאו לחוץ-לארץ. לא יוכלו לעולם לחזור לבתיהם. הפחד שנשקף מעיני רבים מהם כאשר עשו את הצעדים הראשונים

בארץ אוטובוסים ישראלים הובילו ארבע מאות אסירים מכלא שכס ומיזרו אותם ברחבי הגדה-המערבית ורצועת-עזה. כמה מהאסירים

המשוחררים הושיטו יד מן האוטובוס. כשהם מסמנים באצבעותיהם סימן וי לאות ניצחון. אך גם כאן, רובם של המשוחררים היו שקטים ומודאגים מן העתיד. בתוך האוטובוס היו — מלבד האסירים עצמם. שהיו כבולים באויקי-פלסטיק — נציגי הצלב האדום וכיורים רשימות שמיות. האוטובוס עצר בכניסה לאל-ביירה. האסירים יצאו ממנו בשקט. לא חיכו להם תושבי-העיר. לא חיכו להם לות-שימחה. גם בנייה-משפחות שלהם לא היו במקום לקבל את פניהם. הם יצאו לרחוב הפתוח. אל החופשי. בפנים מודאגות. בצעדים איטיים. חלקם הניו פו את ידיהם בסימן וי. אך הנסיון ליש וות למעמד גוון של תהלוכת-ניצחון גווע מיד. הוא פינה את מקומו לאוויר רה רצינית.

גם האוטובוס השני ששיחרר את יושביו בתוך העיר עצמה. לא עורר גלי-שימחה מופגנים. אולי גרמה לכך הציפיה הארוכה לשיחרור. אולי עייפות מן היום הארוך, שהיה מלווה בחוסר-יודאות. אולי היה זה פחד מן העתיד. רק כשהגיעו האסירים לבתי-הם. רק אחרי שהתחבקו והתנשקו עם יקיריהם. יכלו להתחיל לשמוח על השיחרור ועל החופש המחודש.

קריאות לנקמה

המשוחררים, חלקם הגדול כאלה שישבו תקופות ארוכות מאוד בכת-סוהר בארץ. לא נטו להת-ראיין ולספר. הם הודיעו לכל השואל. ברדיפלומטיות מיקצועית. שהם "פוע" לים למען שיחרור הארמות הכבושות שלהם" ולמען קבלת עצמאות לעמם הכבוש. אחד מתנאי השיחרור שהציג אחמד

לקראת שעות הערב המוקדמות. כי שניתן האות בל'נבה, יצאו האוטובוסים מכלא שכס והתחילו לפזר את האסיר רים. האוטובוס הראשון הגיע לרמאללה באור האחרון של היום השני. הוא היה מלווה בג'יפ של מישמרה-גבול.

זו היתה הוריה הראשונה מצד הכוחות הימניים הקיצוניים בארצה. כמישך היום התגברו פעולות-המחאה וההכרות שלהם. מיותר לציין. כי לאיש מבין המוחים לא היה קרובי מישפחה בשבי.

מבט מודאג אסיר משוחרר, שירד זה עתה מן האוטובוס. מודאג מן הצפי לו בגדה-המערבית. האסירים הלכו אומנם הביתה. אבל העתיד אינו נראה להם ורוד ומלא חירות.

בארץ, מתחבק עם אמו ואחיו, מרים את אחד הילדים, מתייחד עם בני משפחתו ומתנשק עם אשתו